

ต้นทุน ราคาจำหน่าย และผลตอบแทนในการเพาะปลูก

๑. ปัจจัยในการกำหนดต้นทุนการผลิต

ต้นทุนในการเพาะปลูกมันสำปะหลังจะสูงหรือต่ำขึ้นอยู่กับปัจจัยหลายประการ

(๑.) ความอุดมสมบูรณ์ของที่ดินและการเตรียมดิน

ในกรณีที่ดินเป็นป่าที่เชิงบุกเบิกใหม่ ที่ดินมีความอุดมสมบูรณ์ก็ผลิตมันสำปะหลังต่อไร่จะมีปริมาณสูงถึง ๔ - ๕ เมตริกตัน แต่ในกรณีที่ดินนั้นใช้ปลูกมันสำปะหลังมาเป็นเวลานาน ๕ - ๑๐ ปีแล้วปริมาณผลผลิตต่อไร่จะลดลงโดยเฉลี่ยเหลือ ๑ - ๒ เมตริกตันเท่านั้น ทั้งนี้เพราะมันสำปะหลังเป็นพืชที่ดูดอาหารจากพื้นดินได้มากกว่าพืชชนิดอื่น ฉะนั้นในกรณีที่ดินใช้ปลูกมันสำปะหลังมาหลายปีแล้วควรจะมีการใส่ปุ๋ยเข้าช่วยเหลือ เพื่อเพิ่มปริมาณการผลิต

เป็นที่น่าสังเกตว่าที่ดินร่วนปนทรายจะให้ผลผลิตต่อไร่สูงกว่าที่ดินชนิดอื่นเพราะที่ดินร่วนปนทรายไม่เก็บน้ำซัง ซึ่งการที่ที่ดินเก็บน้ำซังไว้มากจะมีผลทำให้หัวมันเน่าได้

นอกจากความอุดมสมบูรณ์ของพื้นดินเองแล้วการเตรียมดินก็เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งคือ การที่จะให้ผลผลิตต่อไร่สูงควรจะมีการไถดินให้ลึก ๆ และไถหลาย ๆ ครั้ง เพื่อให้ดินหยาบ ๆ ตายหมดดินร่วนซุยและดินจะไถรับความชุ่มชื้นมากขึ้น ซึ่งจะทำให้มันสำปะหลังลงหัวมันได้ลึกและได้ปริมาณหัวมันสำปะหลังมาก

(๒.) การใส่ทอนพันธุ์และการปลูก

การใส่ทอนพันธุ์ที่แก่จัดและมีลักษณะสมบูรณ์จะให้ปริมาณผลผลิตสูงและเป็นที่น่าสังเกตว่าการปลูกโดยวิธีการเสียบทอนพันธุ์จะให้ปริมาณผลผลิตต่อไร่สูงกว่าซุกหลุมและกลบทอนพันธุ์

(๓.) การใส่ปุ๋ย

เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับที่ดินที่ใช้ปลูกมันสำปะหลังเป็นเวลานานเกินกว่า ๕ ปี เพราะมันสำปะหลังเป็นพืชที่ทำให้พื้นดินจืดเร็วมาก ซึ่งถ้าไม่ใส่ปุ๋ยมาช่วยแล้วปริมาณผลผลิตต่อไร่จะลดลงอย่างมาก

(๔.) การกำจัดศัตรูพืช

ศัตรูที่สำคัญของมันสำปะหลังคือหนุ่ยซึ่งปลอยไว้ หนุ่ยเหล่านี้จะแยงอาหารจากต้นมันสำปะหลังจนทำให้หัวมันสำปะหลังไม่เจริญเติบโตทำให้ปริมาณผลผลิตต่อไร่ต่ำมาก ฉะนั้นจึงต้องคอย หนุ่ยเสมอ เพื่อมิให้แยงอาหารจากหัวมันสำปะหลัง

(๕.) ระยะเวลาการชุกหัวมัน

หัวมันสำปะหลังจะแก่จัดและมีปริมาณแป้งมากเมื่ออายุ ๑๐ - ๑๒ เดือน แต่หาก เกษตรกรมีความจำเป็นทางการเงิน อาจจะขุดมันออกมาขายก่อนกำหนดก็ได้ ซึ่งจะทำให้ปริมาณ หัวมันน้อยและเปอร์เซ็นต์แป้งในหัวมันน้อยทำให้น้ำหนักเบา แต่ตาเก็บหัวมันสำปะหลังไว้นานเกิน กว่า ๑ ปี ก็จะทำให้หัวมันสำปะหลังแก่จัดเนื้อมันสำปะหลังเป็นสีเหลืองไม่เป็นที่ต้องการของ โรงงานผลิตทำไพรราคาตก

๒. ต้นทุนการเพาะปลูก

ต้นทุนการเพาะปลูกมันสำปะหลัง แบ่งออกเป็น ๒ ประเภท คือต้นทุนผันแปรและต้นทุน คงที่ ต้นทุนผันแปรจะมีความสัมพันธ์อย่างมากกับผลผลิตต่อไร่ คือต้นทุนผันแปรสูงก็มักจะให้ผลผลิต ต่อไร่สูง ส่วนต้นทุนคงที่จะไม่มีความสัมพันธ์กับผลผลิตต่อไร่ ไม่ว่าจะผลิตหรือไม่ก็มักจะเสียต้นทุน คงที่เท่าเดิม

(๑.) ต้นทุนผันแปร แบ่งออกเป็น ๑๐ ประเภท

(๑.๑) ค่าเตรียมดิน ชาวไร่จะต้องไถดินเตรียมไว้เพื่อปลูกมันสำปะหลัง ชาวไร่ส่วนใหญ่จะไถดิน ๒ - ๓ ครั้ง โดยจ้างรถแทรกเตอร์หรือไ้แทรกเตอร์ของตนเอง ชาวไร่จะไถ โดยไ้ผาน ๓ ในครั้งที่หนึ่ง ไ้ผาน ๗ ในครั้งที่สอง และครั้งที่ ๓ การไถโดยไ้ผาน ๓ นั้น จะกินดินไ้เล็ก ไ้สำหรับไ้ดินที่แข็ง เป็นการทำให้วัชพืชโดยเกิดขาด ส่วนการไถโดยไ้ ผาน ๗ เป็นการไถเพื่อให้ดินร่วนซุยง่ายแก่การเพาะปลูก

อัตราค่าจ้างไถแตกต่างกัน ไ้แบบผาน ๓ จะเสียค่าจ้างไถไร่ละ ๕๐ บาท ส่วนการ ไ้แบบผาน ๗ จะเสียค่าจ้างไถไร่ละ ๕๐ บาท ในกรณีที่ชาวไร่ตกลงที่จะจ้างไถ ๓ ครั้งติดต่อกัน

กันจะได้คราคาค่าจ้างไถลงบ้าง โดยทั่ว ๆ ไปแล้วไถ ๓ ครั้งราคา ๑๕๐ บาท

ชาวไร่บางคนเลี้ยงโคกระบือไว้เองก็จะใช้โคกระบือไถกิน และใช้แรงงานของตนเอง จึงไม่มีการคึกคากาเตรียมดินแต่อย่างใด

(๑.๒) ยากำจัดศัตรูพืช จากการสำรวจไม่พบชาวไร่คนใดใช้ยากำจัดศัตรูพืชเลย

(๑.๓) ปุ๋ย การที่จะใส่ปุ๋ยหรือไม่ขึ้นกับว่าเป็นที่ดินที่บุกเบิกใหม่หรือเป็นที่ดินเก่า ถ้าเป็นที่ดินที่บุกเบิกใหม่ก็ไม่จำเป็นต้องใส่ปุ๋ย เพราะพื้นที่ดินยังอุดมสมบูรณ์ แต่ถาปลูกมา ๓-๔ ปีแล้วก็ควรจะใส่ปุ๋ยเพื่อเพิ่มปริมาณการผลิต การใส่ปุ๋ยแบ่งออกเป็นปุ๋ยคอกและปุ๋ยเคมี แต่ปุ๋ยเคมีจะมีราคาแพงกว่าปุ๋ยคอก จากการสำรวจชาวไร่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ไม่นิยมใส่ปุ๋ยเลย แต่จะใช้วิธีปลูกพืชหมุนเวียนตระกูลถั่วแทน

(๑.๔) การดูแลรักษา ในการปลูกมันสำปะหลังสิ่งสำคัญที่ต้องระมัดระวังดูแลอยู่เสมอ ในขณะที่ต้นยังอ่อนอยู่คือวัชพืช เพราะต้นหญ้าเหล่านี้จะแย่งอาหารจากต้นมันสำปะหลังทำให้ต้นมันสำปะหลังไม่โตเท่าที่ควร จึงต้องคอยถอนอย่างน้อย ๒ ครั้ง คือในขณะที่ต้นมันสำปะหลังอายุได้ ประมาณ ๑ เดือน และคอยถอนอีกครั้งหนึ่งเมื่อต้นมันสำปะหลังมีอายุ ๓ - ๔ เดือน ชาวไร่บางคนปลูกต้นมันสำปะหลังในฤดูฝนตกชุก เขาจะคอยถอนถึง ๓ - ๔ ครั้ง คือเดือนละครั้ง เพราะในฤดูฝนต้นหญ้าจะเติบโตเร็วกว่าฤดูอื่น ค่าแรงงานในการถอนหญ้า ประมาณ ๕๐ บาทต่อไร่ต่อหนึ่งครั้ง

(๑.๕) ค่าจ้างขุด เมื่อหัวมันเจริญเติบโตประมาณ ๑๐ - ๑๒ เดือนแล้วชาวไร่ก็จะเริ่มขุดมันสำปะหลังไปขายให้แก่โรงงานต่าง ๆ ส่วนมากมักจ้างคนงานขุดแล้วขนหัวมันมายังรถบรรทุก หรือเกวียนโดยเสียค่าจ้างขุด ๕ - ๗ สตางค์ต่อหัวมันหนึ่งกิโลกรัม การที่ค่าขุดราคาแตกต่างกันขึ้นอยู่กับพื้นที่และฤดูกาลขุด คือถ้าหากพื้นที่เป็นดินปนทรายขุดง่ายค่าแรงก็จะถูกกว่าพื้นที่แข็ง และในฤดูฝนค่าแรงงานก็จะถูกเพราะขุดง่าย ส่วนมากใช้รถอนขึ้นมาได้เลยไม่ต้องใช้จอบหรือเสียม

(๑.๖) การขายส่ง เมื่อชาวไร่ขุดเสร็จก็จะบรรทุกเกวียนหรือรถบรรทุกมาขายยังโรงซัง ซึ่งเป็นสถานที่พบปะกันระหว่างผู้ซื้อคือพ่อค้าเจ้าของโรงงานกับผู้ขายคือชาวไร่ เพื่อต่อรองราคากัน เมื่อตกลงราคากันแล้วคนขับรถบรรทุกหรือเกวียนก็จะขับรถหรือเกวียนขึ้นไปบนเครื่องซังนำหนักแล้วทางห้องซังจะจดน้ำหนักไว้และออกตั๋วให้เจ้าของมันสำปะหลังเก็บไว้ จากนั้นก็นำ

หัวมันสำปะหลังไปส่งยังโรงงานผู้ซื้อหัวมันสำปะหลัง เมื่อชนมันสำปะหลังไปลงเรียบร้อยแล้ว ก็จะนำรถหรือเกวียนเปล่า ๆ มาซึ่งนำหนักอีกครั้งหนึ่งเพื่อหักน้ำหนักรถออก ก็จะได้น้ำหนักสุทธิของหัวมันสำปะหลัง คาชนส่งจากไรจนถึงขนถ่ายหัวมันลงเรียบรอยลงที่โรงงานจะเสียค่าใช้จ่ายประมาณ ๕ - ๗ สตางค์ต่อหัวมันสำปะหลังหนึ่งกิโลกรัม ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะทางจากไรมายังโรงซึ่งว่าไกลหรือใกล้

(๑.๓) ค่าเก็บคนและเหงามัน เมื่อซุดหัวมันสำปะหลังและตัดทอนพันธุ์ไว้แล้ว คนเหงามันก็จะถูกทิ้งระเกะระกะเต็มไปหมด แต่เดิมมาชาวไรมักจะจ้างแรงงานคนไปเก็บเป็นกอง ๆ แล้วตากแดดให้แห้งเพื่อจะไคเผาไฟทิ้งไป ซึ่งต้องเสียค่าแรงเป็นค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น แต่เดี๋ยวนี้อาไรมักจะไคเสียค่าใช้จ่ายประเภทนี้ เพราะใช้รถแทรกเตอร์ไคดิน ต้นมันและเหงามันรวมกันไปในครั้งเดียวเลย ซึ่งกลับจะเป็นผลดี คือต้นมันและเหงามันที่เน่าเปื่อยก็จะเป็นปุ๋ยอยู่ในดินนั่นเอง

(๑.๔) ค่าซึ่งนำหนัก ชาวไรจะต้องเป็นผู้จ่ายค่าซึ่งนำหนักหัวมันสำปะหลังอีกคันรถละ ๕ บาท รถบรรทุกมีทั้งชนิด ๖ ล้อ และ ๑๐ ล้อ รถบรรทุก ๖ ล้อ จะขนหัวมันได้ประมาณ ๕ - ๖ ตัน แต่รถบรรทุก ๑๐ ล้อ ขนหัวมันสำปะหลังได้ประมาณ ๑๐ ตัน ซึ่งส่วนใหญ่แล้วชาวไรจะวางจางรถบรรทุก ๑๐ ล้อมากกว่า ฉะนั้นหัวมัน ๑ ตัน จะเสียค่าซึ่งนำหนักประมาณ ๕๐ สตางค์

(๑.๕) คอกเบี้ยเงินกู้ ชาวไรจะกู้เงินจากผู้อื่นมาลงทุนเฉพาะค่าเตรียมดินและค่าคายหญ้าก่อนเท่านั้น โดยเสียคอกเบี้ยประมาณ ๑.๕๐ - ๒.๕๐ บาทต่อเดือน ชาวไรที่ลงทุนค่าเตรียมดินและค่าคายหญ้าต่อไร่สูงก็จะสูงกว่าชาวไรที่ลงทุนต่อไร่ต่ำ โดยปกติแล้วชาวไรจะกู้ประมาณ ๘ เดือน ฉะนั้นคอกเบี้ยเงินกู้ประมาณ ๒๗.๒๐ - ๔๓.๒๐ บาทต่อไร่

๒. ต้นทุนคงที่ แบ่งออกเป็น ๕ ประเภท

(๒.๑) ค่าพันธุ์ โดยทั่วไปแล้วเมื่อชาวไรซุดหัวมันแล้วก็จะตัดทอนพันธุ์จากคนที่มิลักษณะดีและแข็งแรงเก็บไว้ ฉะนั้นค่าทอนพันธุ์จึงไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด เพราะชาวไรใช้แรงงานของตนเอง แต่ในกรณีที่เป็นไรขนาดใหญ่ชาวไรจะจ้างคนงานให้ทำการตัดและขนย้ายทอนพันธุ์ ค่าจ้างในการตัดทอนพันธุ์นี้คิดเฉลี่ยประมาณ ๑๕ - ๒๐ บาทต่อไร่

เนื่องจากในขณะที่ผู้เขียนสำรวจอยู่นั้นได้พบว่าชาวไรไคขยายหรือบุกเบิกพื้นที่ดินเพื่อปลูกมันสำปะหลังเพิ่มขึ้นอย่างมาก และมีชาวไรซึ่งเคยปลูกพืชชนิดอื่น เช่น ถั่วเหลือง หันมาปลูกมันสำปะหลังแทน ในกรณีเช่นนี้ชาวไรเหล่านี้จะไม่มีทอนพันธุ์ของตนเองจึงต้องขอซื้อจาก

ชาวไร่อื่น ราคาค่าทอนพันธุ์กล้วยนละ ๕๐ - ๖๐ บาท โดยทอนพันธุ์หนึ่ง เกวียนจะปลูกในเนื้อที่ ๓ ไร่ ฉะนั้นค่าทอนพันธุ์จะประมาณไร่ละ ๑๖ - ๒๐ บาท

(๒.๒) ค่าปลูก ชาวไร่ส่วนใหญ่จะจ้างคนงานมาปลูกต้นมันสำปะหลัง โดยจ้างแรงงานเป็นรายวัน ประมาณค่าแรงวันละ ๑๕ - ๒๐ บาทต่อคน ซึ่งคนงานคนหนึ่งจะปลูกได้ประมาณวันละครึ่งไร่ถึงหนึ่งไร่ เฉลี่ยค่าปลูกประมาณไร่ละ ๒๐ - ๓๐ บาท ชาวไร่ที่มีคนในครอบครัวหลายคนและมีเนื้อที่คินน้อยก็มักจะปลูกมันสำปะหลังด้วยตนเอง

(๒.๓) ค่าภาษีที่ดิน ชาวไร่ที่มีที่ดินเป็นของตนเองจะต้องเสียค่าภาษีที่ดินซึ่งจะเสียมากหรือน้อยแล้วแต่ราคาประเมินของที่ดินนั้น ๆ ถ้าที่ดินอยู่ในที่เจริญประเมินก็จะสูงค่าภาษีก็จะสูงตาม ถ้าที่ดินอยู่ในที่ไม่เจริญราคาประเมินต่ำค่าภาษีก็ต่ำ เฉลี่ยค่าภาษีที่ดินประมาณไร่ละ ๒ - ๕ บาทต่อปี

(๒.๔) ค่าเสื่อมราคาเครื่องมือ เครื่องมือในการเพาะปลูกได้แก่ มีด จอบ เสียม บังกี เป็นต้น เครื่องมือเหล่านี้ในกรณีจ้างแรงงาน ชาวไร่ไม่ต้องหาซื้อมา เพราะคนงานจะเป็นผู้จัดหาเอง ฉะนั้นจึงไม่ต้องคิดค่าเสื่อมราคา แต่ในกรณีที่ชาวไร่ทำการเพาะปลูกเองก็จะต้องคิดค่าเสื่อมราคาเครื่องมือเหล่านี้ด้วย ประมาณค่าเสื่อมราคา ๕ - ๑๐ บาทต่อไร่

(๒.๕) ค่าเช่าที่ดิน ชาวไร่ที่มีที่ดินเป็นของตนเองก็จะมีค่าใช้จ่ายประเภทนี้สำหรับชาวไร่ที่เช่าที่ดินเพาะปลูกจะเสียค่าเช่าประมาณไร่ละ ๕๐ - ๗๐ บาท ซึ่งแล้วแต่ความอุดมสมบูรณ์ของที่ดิน

๓. ความดีมีพันธ์ของระยะเวลาการเพาะปลูกกับผลผลิตต่อไร่

จากการสำรวจพบว่าในจังหวัดฉะเชิงเทราชาวไร่ส่วนใหญ่เริ่มเพาะปลูกหัวมันสำปะหลังในระยะเวลาไม่เกิน ๑๐ ปี โดยเฉพาะภายใน ๑ - ๓ ปี หลังนี้ชาวไร่ได้บุกเบิกที่ดินเพื่อการเพาะปลูกเพิ่มชนกว่าเดิมอีกประมาณ ๒ เท่า ฉะนั้นพื้นที่ที่เพาะปลูกจึงเป็นพื้นดินใหม่ซึ่งมีความอุดมสมบูรณ์ดี จากการสำรวจพบว่าที่ดินที่ไ้เพาะปลูกมานานจะให้ผลผลิตน้อยกว่าที่ดินที่ไ้เพาะปลูกในระยะแรก ๆ

ตารางที่ ๑

แสดงความสัมพันธ์ของระยะเวลาการเพาะปลูก เพาะปลูกกับผลผลิตต่อไร่

ระยะเวลาการเพาะปลูก	ผลผลิตต่อไร่ (เมตริกตัน)
๑ - ๓ ปี	๔.๑ - ๕.๐
๔ - ๖ ปี	๓.๑ - ๔.๐
๗ - ๑๐ปี	๒.๑ - ๓.๐
๑๐ - ๑๕ปี	๑.๐ - ๒.๐

(จากตารางที่ ๑) จะเห็นว่าที่ดินที่เริ่มเพาะปลูกมันสำปะหลังในปีแรก ๆ จะให้ผลผลิตต่อไร่สูงมากซึ่งอาจถึงไร่ละ ๕ เมตริกตัน และยิ่งที่ดินใช้เพาะปลูกนานขึ้น ปริมาณผลผลิตต่อไร่ยิ่งลดลงตามลำดับ ทั้งนี้เนื่องจากชาวไร่ในจังหวัดฉะเชิงเทราไม่นิยมใช้ปุ๋ยช่วยคงไปลอยไปตามธรรมชาติ แต่จะปลูกพืชตระกูลถั่วเป็นพืชหมุนเวียนซึ่งก็ช่วยทำให้ฟื้นคืนดินบ้าง แต่ก็ช่วยได้ไม่มากนัก

จากการสำรวจพบว่า ในขณะนี้ชาวไร่ส่วนใหญ่เกินกว่าร้อยละ ๕๐ ยังคงทำการเพาะปลูกได้ผลผลิตต่อไร่ประมาณ ๒,๐๐๐ - ๓,๐๐๐ กิโลกรัม (จากตาราง ๒) ก็จะได้เห็นได้ว่าผลผลิตเฉลี่ยของจังหวัดฉะเชิงเทราเท่ากับ ๓ เมตริกตันต่อไร่ ซึ่งนับว่าเป็นผลที่น่าพอใจ

ตารางที่ ๒

แสดงเนื้อที่เพาะปลูก ผลผลิต และผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ใน ๑๐ จังหวัดที่มีผลผลิตหัวมันตั้งแต่ ๑ แสนตัน ขึ้นไป ในปี ๒๕๑๖

จังหวัด	เนื้อที่เพาะปลูก (๑,๐๐๐ ไร่)	ผลผลิต (๑,๐๐๐ ตัน)	ผลผลิตเฉลี่ยต่อไร่ ตัน
๑. ระยอง	๕๕๑.๒	๑,๖๐๖.๐	๒.๙๒
๒. ชลบุรี	๕๓๗.๖	๑,๒๓๕.๕	๒.๓๐
๓. นครราชสีมา	๔๕๓.๐	๖๐๕.๐	๑.๓๔
๔. ปราจีนบุรี	๒๖๖.๓	๕๓๒.๖	๒.๐๐
๕. ฉะเชิงเทรา	๑๒๗.๘	๓๘๓.๕	๓.๐๐
๖. กำแพงเพชร	๘๐.๐	๓๒๐.๐	๔.๐๐
๗. สุพรรณบุรี	๖๓.๓	๑๔๐.๔	๒.๒๒
๘. ประจวบคีรีขันธ์	๓๐.๘	๑๒๒.๔	๓.๙๕
๙. จันทบุรี	๔๘.๐	๑๑๒.๖	๒.๓๕
๑๐. ตราก	๓๑.๕	๙๘.๖	๓.๑๓

๔. ความสัมพันธ์ของต้นทุนการผลิตกับผลผลิตต่อไร่

ปริมาณผลผลิตหัวมันสำปะหลังมีความสัมพันธ์กับต้นทุนการผลิต คือปริมาณผลผลิตหัวมันสำปะหลังเพิ่มขึ้นในอัตราที่เพิ่มสูงขึ้น โดยที่ต้นทุนการผลิตเพิ่มขึ้นในอัตราลดลง จึงทำให้ชาวไร่ที่มีปริมาณผลผลิตต่อไร่สูงไคกว่าไรสูงกวาชาวไร่ที่มีผลผลิตต่อไร่ต่ำ จากศึกษาข้อมูลพอจะแบ่งต้นทุนออกเป็น ๔ กรณี คือ

๔.๑ ต้นทุนในกรณีที่มีผลผลิตต่อไร่ ๑.๐ - ๒.๐ เมตริกตัน

ในกรณีนี้ชาวไร่มักจะมีพื้นดินผืนเล็ก ๆ เป็นของตนเองและใช้แรงงานของคนในครอบครัวช่วยกันทำการ เพาะปลูกจะจ้างแรงงานเป็นส่วนน้อยเพราะขาดแคลนทุนฉะนั้นการไถดิน หรือการคายนหญา จึงทำไม่เต็มที่ทำได้ผลผลิตน้อย ต้นทุนต่อหาบจึงสูงกวากรณีอื่น

ชาวไร่ที่ได้ผลผลิตน้อยมักจะไถดินเพียง ๑ - ๒ ครั้งก็เริ่มเพาะปลูกซึ่งการไถดินน้อยทำให้ดินไม่ร่วนซุยทำให้มันลงหัวไม่เต็มที่ และนอกจากนั้นเมื่อเพาะปลูกแล้วก็มักจะไมเอาใจใส่ดูแลจะคายนหญาเพียงครั้งเดียว ทำให้คายนหญาแยงอาหารในดินจากหัวมันสำปะหลังซึ่งเป็นเหตุให้หัวมันสำปะหลังไม่เจริญเติบโตเท่าที่ควร ต้นทุนผันแปรเท่ากับ ๓๗๗.๕๕ บาท สำหรับต้นทุนคงที่เท่ากับ ๕๗ บาท

๔.๒ ต้นทุนในกรณีที่มีผลผลิตต่อไร่ ๒.๑ - ๓.๐ เมตริกตัน

ต้นทุนในกรณีนี้จะเพิ่มขึ้นเนื่องจากค่าไถดินเพิ่มขึ้นจาก ๑ - ๒ ครั้ง เป็น ๓ ครั้ง คือเพิ่มอีก ๑ ครั้ง ปกติแล้วชาวไร่จะไถโคไ้ไ้ ๓ ๑ ครั้ง และไ้ ๗ ๒ ครั้ง ซึ่งราคาเท่ากับ ๑๕๐ บาท แต่เจ้าของรถแทรกเตอร์มักจะลดราคาให้คงเหลือเพียง ๑๕๐ บาทเท่านั้น และการที่จะให้ผลผลิตเพิ่มขึ้นย่อมขึ้นกับการคายนหญาอย่างมาก เพราะหากไม่มีคายนหญาแยงอาหารจากหัวมันสำปะหลังจะทำให้หัวมันได้รับอาหารเต็มที่ ฉะนั้นในกรณีนี้ชาวไร่จะคายนหญาประมาณ ๒ ครั้ง ๆ ละ ๕๐ บาท รวมเป็น ๕๐ บาท สำหรับค่าชุดหัวมันสำปะหลัง ค่าจ้างนำหนักและคายนหงขึ้นกับปริมาณผลผลิต ซึ่งปริมาณผลผลิตมาก ราคาค่าชุดคายนหงและค่าจ้างนำหนักก็สูง เพราะคิดตามน้ำหนักของหัวมันสำปะหลัง สำหรับคอกเบี้ยก็เพิ่มขึ้นเพราะการลงทุนในการไถและคายนหญาเพิ่มขึ้น ต้นทุนผันแปรในกรณีนี้เท่ากับ ๕๖๔.๓๐ บาท ต้นทุนคงที่เท่ากับ ๕๗ บาท รวมต้นทุนทั้งสิ้นเท่ากับ ๖๖๕.๓๐ บาท

ตารางที่ ๓

แสดงความสัมพันธ์ของต้นทุนการผลิตกับผลผลิตต่อไร่

รายการ	ต้นทุนการผลิตต่อไร่โดยเฉลี่ย (เมตริกตัน)			
	๑.๐ - ๒.๐	๒.๑ - ๓.๐	๓.๑ - ๔.๐	๔.๑ - ๕.๐
<u>ต้นทุนผันแปร</u>				
ค่าเตรียมดิน	๑๓๐	๑๕๐	๑๕๐	๑๕๐
ค่าค่ายหญ้า	๕๐	๘๐	๘๐	๑๒๐
ค่าขุด	๕๐	๑๕๐	๒๑๐	๒๗๐
ค่าขนส่ง	๕๐	๑๕๐	๒๑๐	๒๗๐
ค่าดอกเบี้ยเงินกู้	๒๗.๒๐	๓๖.๘๐	๓๖.๘๐	๕๓.๒๐
ค่าจ้างนำหนัก	๗๕	๑.๕๐	๒.๒๕	๓.๐๐
รวมต้นทุนผันแปร	๓๗๗.๕๕	๕๖๔.๓๐	๖๘๕.๐๖	๘๕๖.๒๐
<u>ต้นทุนคงที่</u>				
ค่าพันธุ์และขนย้ายพันธุ์	๒๐	๒๐	๒๐	๒๐
ค่าปลูก	๒๐	๒๕	๒๕	๒๕
ค่าเสื่อมราคาเครื่องมือ- ในการปลูก	๕	-	-	-
ค่าภาษีที่ดิน	๒	๒	๒	๒
ค่าเช่าที่ดิน	๕๐	๕๐	๖๐	๗๐
รวมต้นทุนคงที่	๙๗	๙๗	๑๐๗	๑๑๗
รวมต้นทุนทั้งสิ้น	๔๗๔.๕๕	๖๖๕.๓๐	๗๙๒.๐๕	๙๗๓.๒๐
ต้นทุนต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม (โดยประมาณ)	๓๑.๖๗	๖๖.๖๑	๖๖.๗๕	๖๑.๖๓

๔.๓ ต้นทุนในกรณีที่ผลผลิตต่อไร่ ๓.๑ - ๔.๐ เมตริกตัน

ในกรณีนี้ต้นทุนที่เพิ่มขึ้นก็คือค่าขนส่ง ค่าซุคหัวมันสำปะหลังและค่าชั่งน้ำหนัก เพราะผันแปรโดยตรงกับน้ำหนักของหัวมันสำปะหลัง สำหรับค่าไถเตรียมดินและค่าค้ายหญาไม่เพิ่มขึ้นแต่ผลผลิตเพิ่มขึ้นก็เพราะพื้นที่ดินอุดมสมบูรณ์ดีกว่ากรณี ๔.๒ ฉะนั้นค่าเช่าที่ดินจะแพงกว่าจาก ๕๐ บาท เป็น ๖๐ บาทต่อไร่ ต้นทุนรวมทั้งสิ้นเท่ากับ ๙๘๖.๐๕ บาท

๔.๔ ต้นทุนในกรณีที่ผลผลิตต่อไร่ ๔.๑ - ๕.๐ เมตริกตัน

ในกรณีนี้ต้นทุนที่เพิ่มขึ้นคือการค้ายหญาซึ่งการค้ายหญายังบ่อยครั้งยิ่งก็ เพราะไม่มีหญามาคอยแยงอาหารจากหัวมันและที่ดินที่อุดมสมบูรณ์ค่าเช่าจะแพงขึ้นจาก ๖๐ บาท เป็น ๙๐ บาทต่อไร่ ดอกเบี้ยเงินกู้ก็เพิ่มขึ้นเพราะลงทุนมากขึ้นจึงต้องกู้มากขึ้น ต้นทุนรวมทั้งสิ้นเท่ากับ ๙๙๓.๒๐ บาท

จาก ๔ กรณีที่กล่าวมานี้เมื่อคิดออกมาเป็นต้นทุนต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม จะเห็นได้ว่าในกรณี ๔.๑ จะให้ต้นทุนต่อไร่สูงสุดคือ ๓๑.๖๗ บาท และกรณี ๔.๔ จะให้ต้นทุนต่อไร่ต่ำสุดคือ ๒๑.๖๓ บาท ซึ่งทำให้ชาวไร่ที่ลงทุนในการผลิตสูงและเอาใจใส่ดูแลอย่างดีโดยล่ำไรสูง

๕. ค่าใช้จ่ายในการจัดการและดำเนินงาน

โดยทั่ว ๆ ไปแล้วชาวไร่จะเป็นผู้จัดการและดำเนินงานด้วยตนเองจึงไม่มีการคิดค่าใช้จ่ายประเภทนี้ แต่ในกรณีที่ชาวไร่มีที่ดินมากหรือมีงานด้านอื่นไม่สามารถจัดการดูแลการเพาะปลูกด้วยตนเองได้ ก็จะต้องจ้างหัวหน้าคนงานมาเพื่อควบคุมงานค่าเช่าการเพาะปลูกตลอดจนฤดูกาลซุคมันสำปะหลังซึ่งคิดเป็นค่าใช้จ่ายประมาณเดือนละ ๒๐๐ ถึง ๔๐๐ บาท

๖. การจำหน่ายหัวมันสำปะหลัง

๖.๑ แหล่งซื้อขายหัวมันสำปะหลัง

โดยทั่ว ๆ ไปชาวไร่นำหัวมันสำปะหลังมาขายกันที่โรงชั่ง โรงชั่งคือสถานที่ที่มีเครื่องชั่งอันทันสมัยเมื่อหัวมันสำปะหลังบรรทุกถยนต์บรรทุกหรือเกวียนมา และผู้ซื้อคือเจ้าของโรงงานมันสำปะหลัง เสนกับผู้ชายคือชาวไร่ตกลงราคากันแล้วคนขับรถบรรทุกหรือเกวียนก็จะขับขึ้นไปบนเครื่องชั่งเพื่อชั่งน้ำหนัก ซึ่งทางโรงชั่งจะมีคนจดน้ำหนักลงไปใบบัตรหรือตัว

และให้บัตรกับเจ้าของหัวมันสำปะหลังเก็บไว้ จากนั้นก็เอามันสำปะหลังไปยังโรงงานผู้ซื้อ เมื่อ
ชนหัวมันสำปะหลังลง เรียบร้อยแล้วต้องขับรถบรรทุกหรือ เกวียนไปยัง โรงซึ่งอีกครั้ง เพื่อให้นำ
หนักบรรทุกหรือ เกวียนและนำน้ำหนักบรรทุกหรือ เกวียนไปหักจากน้ำหนักเดิม ซึ่งรวมหัว
มันสำปะหลังไว้ด้วยก็จะได้น้ำหนักสุทธิของหัวมันสำปะหลัง ค่าซึ่งนำหนักทางโรงซึ่งจะคิดเป็น
เงิน ๕ บาท โดยผู้ขายคือชาวไร่เป็นผู้จ่ายค่าใช้จ่ายนี้

โรงซึ่งเปรียบเสมือนตลาดสินค้าหรือสถานที่ซื้อ-ขายสินค้าระหว่างชาวไร่กับเจ้าของ
โรงงานมันสำปะหลังโดยผู้จัดซื้อหรือเจ้าของโรงงานสำปะหลัง เสนอจะมานั่งคอยซื้อหัวมันสำปะ
หลังตั้งแต่เขาจนกว่าจะซื้อหัวมันสำปะหลังได้เป็นจำนวนเพียงพอสำหรับผลิตในวันหนึ่ง ๆ เท่า
นั้น พอถ้าโรงงานจะไม่ซื้อหัวมันสำปะหลังเก็บไว้ เพราะราคาหัวมันสำปะหลังขึ้นลงทุกวันตาม
ราคาผลิตภัณท์มันสำปะหลัง ซึ่งถ้าพอค่าซื้อเก็บไว้จะทำให้ขาดทุนมากและหัวมันสำปะหลังก็จะ
เน่าเสียไปด้วย

ชาวไร่ที่มีโรงงานมันสำปะหลัง เสนอเป็นลูกค้าประจำ เมื่อซุกหัวมันสำปะหลังก็จะบรรทุก
รถยนต์หรือ เกวียนไปขายยังโรงงานเลย เมื่อเจ้าของโรงงานมันสำปะหลัง เสนอเห็นหัวมันแล้ว
พอใจก็จะไปซึ่งน้ำหนักยังโรงซึ่ง สำหรับราคาก็จะใช้ราคาตลาดในวันนั้น ในกรณีที่ไม่ได้ตกลง
ราคากันไว้ก่อน แต่ได้มีการตกลงราคากันไว้ล่วงหน้า ก็ใช้ราคาที่ตกลงกัน

๖.๒ การเคลื่อนไหวของราคาหัวมันสำปะหลัง

ราคาหัวมันสำปะหลังจะเปลี่ยนแปลงทุก ๆ วัน ตามราคาผลิตภัณท์มันสำปะหลังนอก
จากเปลี่ยนแปลงตามราคาผลิตภัณท์มันสำปะหลังแล้ว สิ่งที่กำหนดราคาขึ้นกับปัจจัย ๒ ประการ
คือ

(๑.) ฤดูกาล สามารถแบ่งออกเป็น ๒ ระยะ

ก. ราคาระยะเดือนกุมภาพันธ์ - เมษายน

โดยที่ไถ่กลามาแล้วชาวไร่นิยมปลูกมันสำปะหลังในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์ถึง
เดือนเมษายน และหัวมันสำปะหลังจะซุกได้โดยมีปริมาณแป้งมากและได้น้ำหนักดีที่สุดก็ต่อเมื่อ
อายุได้ ๑๐ - ๑๒ เดือน ฉะนั้นชาวไร่จึงซุกมันสำปะหลังในช่วงสามเดือนนี้ออกขายกันอย่าง
มากทำให้ปริมาณหัวมันสำปะหลังมากเกินไปกว่าความต้องการของโรงงานมันสำปะหลัง เสนอพอ
โรงงานมันสำปะหลัง เสนอก็ถูกราคาหัวมันสำปะหลัง ชาวไร่ก็จำต้องยอมขาย เพราะถ้าไม่ขาย

ก็ต้องเสียค่าธรรมเนียมรถบรรทุกขนมาแล้วขงกลับ และนอกจากนั้นหัวมันที่เก็บไว้หลายวันน้ำหนักจะลดลงมากเพราะถูกแดดเผา เมื่อเป็นเช่นนี้ชาวไร่ก็ต้องพยายามขายให้ไต่หมคในวันที่ซุกหัวมันสำปะหลังออกมาขายแม้ราคาจะต่ำก็ตาม และถ้าหากไม่ซุกปล่อยให้หัวมันสำปะหลังเลยหนึ่งปีปริมาณในหัวมันสำปะหลังจะลดลงและแกนกลางของหัวมันสำปะหลังจะเหลืองผลิตภัณฑ์สำปะหลังเส้นได้คุณภาพต่ำ พอค้าโรงงานไม่นิยมก็มักจะให้ราคาต่ำ ฉะนั้นชาวไร่ก็คงจะไม่ปล่อยให้มันเป็นมันสำปะหลังมีอายุเกินหนึ่งปี

ในช่วงที่หัวมันสำปะหลังราคาถูกเช่นนี้พอค้าโรงงานจะเพิ่มปริมาณการผลิตขึ้นโดยทำเป็นมันกักตุน เพราะต้นทุนถูกและเมื่อใดราคามันสำปะหลังเส้นมีราคาดีก็จะนำออกมาขายทำให้ได้กำไรมาก

ข. ราคาระยะเดือนกันยายน - มกราคม เนื่องจากตั้งแต่เดือนพฤษภาคมเป็นต้นมาชาวไร่ซุกมันสำปะหลังออกขายน้อยมากแต่ความต้องการของโรงงานมันสำปะหลังเส้นมีเท่าเดิมจึงทำให้ราคาหัวมันสำปะหลังสูงขึ้นและมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนราคาจะขึ้นสูงสุดในเดือนกันยายนถึงมกราคม

จากตารางที่ ๔ จะเห็นว่าทุกจังหวัดที่ทำการเพาะปลูกหัวมันสำปะหลังลดปริมาณการผลิตหัวมันสำปะหลังออกขายในช่วงเดือนพฤษภาคมจนถึงพฤศจิกายน ซึ่งตลาดต่างประเทศมีความต้องการผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังอยู่มากคือ อุปสงค์หรือความต้องการมากกว่าอุปทาน หรือสินค้าคือผลิตภัณฑ์มันสำปะหลัง ฉะนั้นราคาผลิตภัณฑ์มันสำปะหลังจะมีราคาสูงขึ้นและเป็นผลสืบเนื่องทำให้ราคาหัวมันสำปะหลังสูงขึ้นด้วย

(๒.) คุณภาพ นอกจากราคาจะขึ้นลงตามฤดูกาลแล้วราคาหัวมันสำปะหลังยังขึ้นกับคุณภาพของหัวมันสำปะหลังอีกด้วย คือหัวมันสำปะหลังที่มีเปอร์เซ็นต์แป้งสูงจะได้ราคาดีกว่าหัวมันสำปะหลังที่มีเปอร์เซ็นต์แป้งต่ำ การที่จะทราบค่าเปอร์เซ็นต์แป้งสูงหรือต่ำพอที่จะอาศัยความชำนาญโดยหักหัวมันสำปะหลัง ถ้ามันสำปะหลังเป็นสีเขียวเนื้อละเอียดใยใต้ออกหลาย ๆ ครั้งจะมีน้ำซึม ๆ ออกมาเล็กน้อยและกลิ่นหอมมัน ๆ ซิมคูจะมีรสขม แสดงว่าเป็นมันสำปะหลังคุณภาพดี และเป็นมันสำปะหลังที่มีอายุหนึ่งปี จึงมีคุณภาพเช่นนี้ ถ้าเป็นมันสำปะหลังที่มีเปอร์เซ็นต์แป้งต่ำ เนื้อจะหยาบใยใต้ออกมากหนึ่ ซิมคูมีรสหวาน มันสำปะหลังที่มีลักษณะเช่นนี้ชาวไร่มักซุกเมื่อหัวมันสำปะหลังมีอายุระหว่าง ๒ - ๔ เดือน ส่วนหัวมันสำปะหลังที่มีอายุเลยหนึ่งปีขึ้นไป ก็มีคุณภาพไม่ดี คือมีเนื้อเป็นสีเหลืองและเปอร์เซ็นต์แป้งต่ำ พอค้าโรงงานไม่

ตารางที่ ๔

แสดงเคื่อนต่าง ๆ ที่เกษตรกรชุกมันสำปะหลังแยกเป็นจังหวัด (ระหว่างเดือนมิถุนายน ๑๓ - พฤษภาคม ๑๔)

จำนวนราย

๑

จังหวัด	ปี ๒๕๑๓							ปี ๒๕๑๔					รวม
	มีย.	กก.	สค.	กย.	ตค.	พย.	ชค.	มค.	กพ.	มีค.	เมย.	พค.	
๑. ชลบุรี	๓	๓	๑	๖	๓	๕	๑๒	๔	๓	๑๖	๑๑	๔	๘๔
๒. ระยอง	-	-	-	๑	๑	๒	๒	๔	๔	๓	๒	๒	๒๕
๓. จันทบุรี	-	-	-	-	๑	๑	๒	๑	๓	๒	-	-	๑๔
๔. นครราชสีมา	๑	๑	-	๑	๑	๑	๑	๒	๓	๔	๕	๒	๒๒
๕. ปราจีนบุรี	-	-	-	-	๑	๒	๓	๕	๑๒	๔	๒	-	๒๙
๖. ฉะเชิงเทรา	-	-	-	๑	๒	๔	๖	๑๐	๑๓	๘	๓	๓	๕๘
๗. ราชบุรี	-	-	-	-	-	-	๑	๓	๑๖	๑๒	๖	๔	๕๖
๘. เพชรบุรี	-	-	-	-	-	-	๑	๑	๕	๓	๑	-	๑๐
๙. ประจวบฯ	-	-	-	-	-	-	๑	๑	๔	๘	๓	๒	๒๓
รวมทุกจังหวัด	๔	๔	๑	๙	๙	๑๕	๒๙	๓๙	๓๙	๖๐	๔๑	๒๑	๓๑๑
คิดเป็นรายละ	๑.๒๙	๑.๒๙	๐.๓๒	๒.๙๐	๒.๙๐	๔.๘๒	๙.๓๒	๑๒.๕๔	๒๕.๔๐	๑๙.๒๙	๑๓.๑๘	๖.๓๕	๑๐๐

๑. รายงานการศึกษาเรื่องการผลิต การตลาดและราคามันสำปะหลังของประเทศไทย

หมายเหตุ ตารางนี้เป็นตัวเลขจากตัวอย่างที่สำรวจใน ๙ จังหวัด ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพียงที่จะแสดงให้เห็นถึงเดือนที่ชาวไรทำการชุกมันสำปะหลังมากที่สุดและน้อยที่สุด

ต้องการเพราะจะทำให้โคผลิตภัณฑ์นั้นสำหรับหลังที่มีคุณภาพไม่ดีกว่าก็จะทำ

๖.๓ การเปรียบเทียบต้นทุนราคาจำหน่ายและผลตอบแทน

อาจแยกการเปรียบเทียบต้นทุนกับราคาขายออกเป็น ๔ กรณี คือ

๖.๓.๑ ราคาจำหน่ายเปรียบเทียบกับต้นทุนเมื่อผลผลิตต่อไร่ ๑.๐ - ๒.๐ เมตริกตัน ราคาขายโดยเฉลี่ยในระหว่างเดือนกุมภาพันธ์หรือมีนาคมเท่ากับ ๕๕ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม โดยมีต้นทุนโดยประมาณเท่ากับ ๓๑.๖๗ บาท (จากตาราง ๓) ผลตอบแทน ๒๓.๓๓ บาท ซึ่งนับว่าเป็นผลตอบแทนที่สูงมากแต่ราคาขายหัวมันสำหรับหลังเพ็งมีราคาสูงเช่นนี้ในปีอื่นเองในปีก่อน ๆ ที่ผ่านมาราคาหัวมันสำหรับหลังจะอยู่ในช่วง ๓๐ ถึง ๓๕ บาท เป็นอย่างมาก ซึ่งให้ผลตอบแทนน้อยมาก แต่ชาวไร่ก็มีความมึนงงที่จะนำไปใช้จ่ายประจำวันก็เป็นการเพียงพอแล้ว ไม่มีเงินเหลือเป็นก้อนเป็นกำ ซึ่งชาวไร่บางคนเมื่อจะเพาะปลูกในฤดูใหม่ก็ต้องอาศัยเงินกู้ยืมจากพ่อค้าซึ่งต้องเสียเปรียบในคานตาง ๆ มากมาย

ใน ๑๐๐ กิโลกรัมชาวไร่มีผลตอบแทน ๒๓.๓๓ บาท ในกรณีที่ชาวไร่มีผลผลิตหัวมันสำหรับหลัง ๑,๐๐๐ กิโลกรัมหรือ ๑ เมตริกตันต่อไร่ จะได้ผลตอบแทน ๒๓๓.๓๐ บาทต่อไร่ ในกรณีที่ชาวไร่มีผลผลิต ๒,๐๐๐ กิโลกรัมหรือ ๒ เมตริกตันต่อไร่ จะได้รับผลตอบแทน ๔๖๖.๖๐ บาทต่อไร่

ฉะนั้นในระยะเวลา ๑ ปี ชาวไร่จะได้ผลตอบแทนอยู่ในระหว่าง ๒๓๓ ถึง ๔๖๖ บาทต่อไร่

๖.๓.๒ ราคาเปรียบเทียบกับต้นทุนเมื่อผลผลิตต่อไร่ ๒.๑ - ๓.๐ เมตริกตัน ต้นทุนในกรณีนี้เท่ากับ ๒๖.๖๑ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม (จากตารางที่ ๓) เมื่อเปรียบเทียบกับราคาขายซึ่งเท่ากับ ๕๕ บาทแล้วจะได้ผลตอบแทนเท่ากับ ๒๘.๓๙ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม ทำให้ผลตอบแทนต่อหนึ่งปีประมาณ ๕๖๗ ถึง ๘๘๘ บาทต่อไร่

๖.๓.๓ ราคาเปรียบเทียบกับต้นทุนเมื่อผลผลิตต่อไร่ ๓.๑ - ๔.๐ เมตริกตัน ต้นทุนในกรณีนี้เท่ากับ ๒๖.๗๔ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม (จากตารางที่ ๓) เมื่อเปรียบเทียบกับราคาขายซึ่งเท่ากับ ๕๕ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม จะได้ผลตอบแทน ๓๓.๒๖ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม ซึ่งจะได้อผลตอบแทนใน ๑ ปี ประมาณ ๘๖๖ ถึง ๑,๒๘๘ บาทต่อไร่

๖.๓.๔ ราคาเปรียบเทียบกับต้นทุนเมื่อผลผลิตต่อไร่ ๔.๑ - ๕.๐ เมตริกตัน ต้นทุนในกรณีนี้เท่ากับ ๒๑.๖๓ บาท (ตารางที่ ๓) เมื่อเปรียบเทียบราคาขายซึ่งเท่ากับ ๕๕ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม แล้วจะได้ผลตอบแทน ๓๓.๓๗ บาทต่อ ๑๐๐ กิโลกรัม ซึ่งได้ผลตอบแทนใน ๑ ปี ประมาณ ๑,๓๓๒ ถึง ๑,๖๖๕ บาทต่อไร่

เนื่องจากราคาหัวมันสำปะหลังสูงมากขึ้นมากในปีนี้ ซึ่งถ้าหากราคาสูงเช่นนี้ตลอดไป โดยที่ต้นทุนไม่สูงขึ้นมากนักก็จะทำให้ชาวไร่มันสำปะหลังมีฐานะความเป็นอยู่ดีขึ้นในอนาคตเป็นแน่

๖.๔ น้ำหนักของการซื้หัวมันสำปะหลังขาย

การคิคน้ำหนักในการซื้หัวมันสำปะหลังต่อ ๑ ไร่ ในแต่ละจังหวัดไม่เหมือนกัน เช่นในจังหวัดชลบุรีคิ ๑ ไร่เท่ากับ ๗๐ กิโลกรัม แต่ในจังหวัดฉะเชิงเทรา ๑ ไร่เท่ากับ ๑๐๕ กิโลกรัม (ตามพระราชบัญญัติ ๑ ไร่เท่ากับ ๖๐ กิโลกรัมเท่านั้น) ความจริงในจังหวัดฉะเชิงเทรา ๑ ไร่เท่ากับ ๑๐๐ กิโลกรัม แต่ชาวไร้ต้องซื้หัวมันสำปะหลังให้แก่วค้โรงงานผลิตมันสำปะหลัง เสนเพิ่มขึ้นอีก ๕ กิโลกรัม เพราะหัวมันสำปะหลังที่ชาวไร้ซื้ไปขายนั้นมีเหงามันคิอยู้เสมอ ่วค้โรงงานจึงให้เพิ่มขึ้นอีก ๕ กิโลกรัม เป็นการชดเชยกับเหงามันที่คิค้มาค้กับหัวมันสำปะหลัง ซึ่งการคิคิเช่นนี้ทำค้มาจนเป็นพระเพณิ้ของทองคินี้ซึ่งพระเพณิ้การคิคิน้ำหนักชดเชยเหงามันแตกต้งกันไปในแต่ละจังหวัด